

L'ALT EMPORDÀ

Text > JOAN FERRERÓS

Cap als museus! | A Figueres hi ha cinc museus: el Dalí, el de l'Electricitat, el de l'Empordà, el del Joguet i el de la Tècnica (per ordre alfabètic). Ara que hem de sortir poc de casa, m'he imaginat d'enquestador i, plantat a la porta d'aquests interessants establiments, he parat l'orella a les opinions dels pocs visitants que en sortien: amb cara de satisfacció, repicaven que la visita, una meravella. Els que havia trobat a dins resultaven visiblement interessats en les exposicions, parlaven en veu baixa i no entrebancaven l'admiració de les peces penjades a les parets o exhibides en vitrines. Talment als tres museus públics de l'Escala: el de l'Anxova i de la Sal, el d'Empúries i el de l'Escala, que estrenaven un carnet gratuït per incentivar-hi les visites entre els veïns del municipi. I també a les exposicions dedicades a Monturiol (a l'Escorxador figuerenc) i a la de les «Dones artistes a l'Alt Empordà (1830-1939)», a l'esmentat Museu de l'Empordà. És un bon moment per entrar-hi o per tornar-hi. La cosa m'ha recordat que, després d'un atemptat a Egipte, fa una vintena d'anys, als pocs visitants que hi anaven els permetien accedir als espais que, des d'Agatha Christie, estaven vedats a les multituds.

>> Màquines de cosir al Museu de la Tècnica. (Foto: MUSEU DE LA TÈCNICA DE L'EMPORDÀ)

Una llamborda de memòria a Figueres | Per homenatjar i recordar les víctimes de la persecució nazi, l'any 1996 l'artista alemany Gunter Demnig

va crear les *Stolpersteine*, les 'pedres que fan ensopegar' —una mena de llambordes en forma de cub que presenten un breu text en una cara, visible quan s'encasten al sòl. Onze llambordes de memòria recordaran, a peu d'asfalt i davant de cada una de les cases on van viure, les víctimes del Tercer Reich de la capital empordanesa. El Memorial Democràtic va instal·lar la primera llamborda a la plaça de l'Ajuntament i en va exposar la resta en un acte que va concloure amb la interpretació de «La cançó d'un deportat», a càrrec de l'escalenc Josep Tero.

Alt Empordà Sea Walking | La pandèmia i la consegüent crisi turística fan esmolrar les eines. És així com el senderisme organitzat —les persones que en saben i se n'ocupen— ha ofert durant els mesos de setembre i octubre els Festivals de Senderisme dels Pirineus. Amb aquests actes a l'Alt Empordà, i també al Ripollès i a la Garrotxa, han intentat donar a conèixer aquest esport, promocionar-lo i animar la concurrència a practicar-lo, ja que també facilita coneixements i permet contemplar paisatges plaents i assossegadors. L'Alt Empordà Sea Walking, la principal organització de les que fan funcionar la xarxa de senders Itinerància, ofereix, per exemple, una excursió per la serra de les Salines (a sobre de Maçanet de Cabrenys) o una sortida per conèixer en detall cap Ras (al nord de Llançà).

EL BAIX EMPORDÀ

Text i foto > PURI ABARCA

La nova imatge de la gola del Ter | La força de la naturalesa ens va deixar, el 2020, una imatge prou interessant a la zona de la gola del Ter. Els diferents temporals que va suportar aquest extens espai durant l'hivern (deu en total, des del Gloria del gener fins a la llevantada de l'abril) van provocar l'arribada a la platja, entre l'Estartit i Pals, de tota mena de material, orgànic i artificial (els plàstics i altres elements no biodegradables van ser recollits gràcies a diferents accions populars i municipals). Allà es van «instal·lar»

un munt de troncs vinguts tant del riu Ter com del mar. Lluny de suposar un problema, el panorama es va convertir en una diversió per als visitants i els banyistes d'aquest espai natural, que es van dedicar a recollir troncs i a construir petites cabanes, les quals, a l'estiu, van servir de «pèrgoles» per resguardar-se del potent sol. Després dels mesos de calor, s'hi van veure desfilant curiosos, molts dels quals aprofitaven per recollir material (troncs petits o branques) per a diferents usos, com ara treballs manuals. La veritat és que no molesta gens, el nou escenari. I tenint en compte que es tracta d'un espai natural inclòs al Parc Natural del Montgrí, les Illes Medes i el Baix Ter, amb un cicle propi de renovació, potser no caldria fer-hi res més —com em consta que planegen les autoritats competents— que retirar els troncs que envaeixen el front de mar o els que suposen un perill per a les persones (el «sistema de construcció» de la majoria d'estructures és precari, és clar) i deixar la resta com a elements propis de la zona, uns elements que, a més a més, servirien per reforçar el sistema dunar i litoral. Si la natura ho vol així, en aquest cas, millor deixar-la fer.

>> Els troncs i les cabanes de la zona de la gola del Ter, amb les illes Medes al fons.

Deixalles i inconsciència | No és estrany passejar per camins i corriols de la comarca i veure sovint punts on algú ha llençat andròmines que haurien d'haver anat a la deixalleria, com ara rentadores o rentaplats, neveres o matalassos. Mesos enrere, per exemple, algú va buidar literalment les golfes d'una casa, pel que semblava, i va deixar tot el que hi havia en un racó de bosc situat als voltants d'Ullastret: mobles, estris de cuina, matalassos i, fins i tot, material tecnològic. No gaire més lluny d'allà, a l'antiga llera del Daró (el riu va ser canalitzat cap al Ter als anys seixanta del segle xx),